

Oidipusz

*Túl sokat láttam s a látvány
színpadi függönyéről lőtt
a széttört kép szemembe port.*

*Nemzöm kitett, átszúrta bokámat –
előle szökve hívta ki sorsát,
látását vette a vakrémület;*

*(szöktem a káprázat elől,
meg kellett ölnöm apámat,
mert szembeütközött kocsink) –*

*kitérőt nem tűr meg az út,
előre-hátra határán
kérdés és felelet a sors.*

*Homok zenéje kísértett,
a talány: datolyapálma –
delelőn maga támasza –
napmagú termést ígér.*

*(Ásító sötétség kapujában
így kellett megölelnem anyámat,
hogy végre szabaduljak öletől);*

*Thébától alkonyi délig
tárta rám torkát a rejtvény,
s küzdöttem újból a szfinxszel.*

*Húsát hiába haraptam,
por lett a gyümölcs a számban
és meddő délibáb helyett
szemem ültettem a földbe.*

*(Csírába szökkent: termővé tette
a tagadás maga tagadását –
vándorúton vakvezető botom.)*

*Szűkült az út, kocsi se ló
nem járhatta már, támaszom,
lábam a magam vágta bot.*

*(Nem siettem. Valami derengés
közelített, fehéres kontúrok
ígérték, hogy eldől: vég-e a vég.)*

*Fövenyre léptem. Apálykor
fölgöngyölt hullám zajával
húzta el a függönnyt a fény,*

*botomon rügyek s világló gyümölcs;
az Eumenisek ligetében
várt a szörnytesttől szabadult rejtély:
megláttam végre magam.*